

запропорений
КОЖАК
The Hedgehog

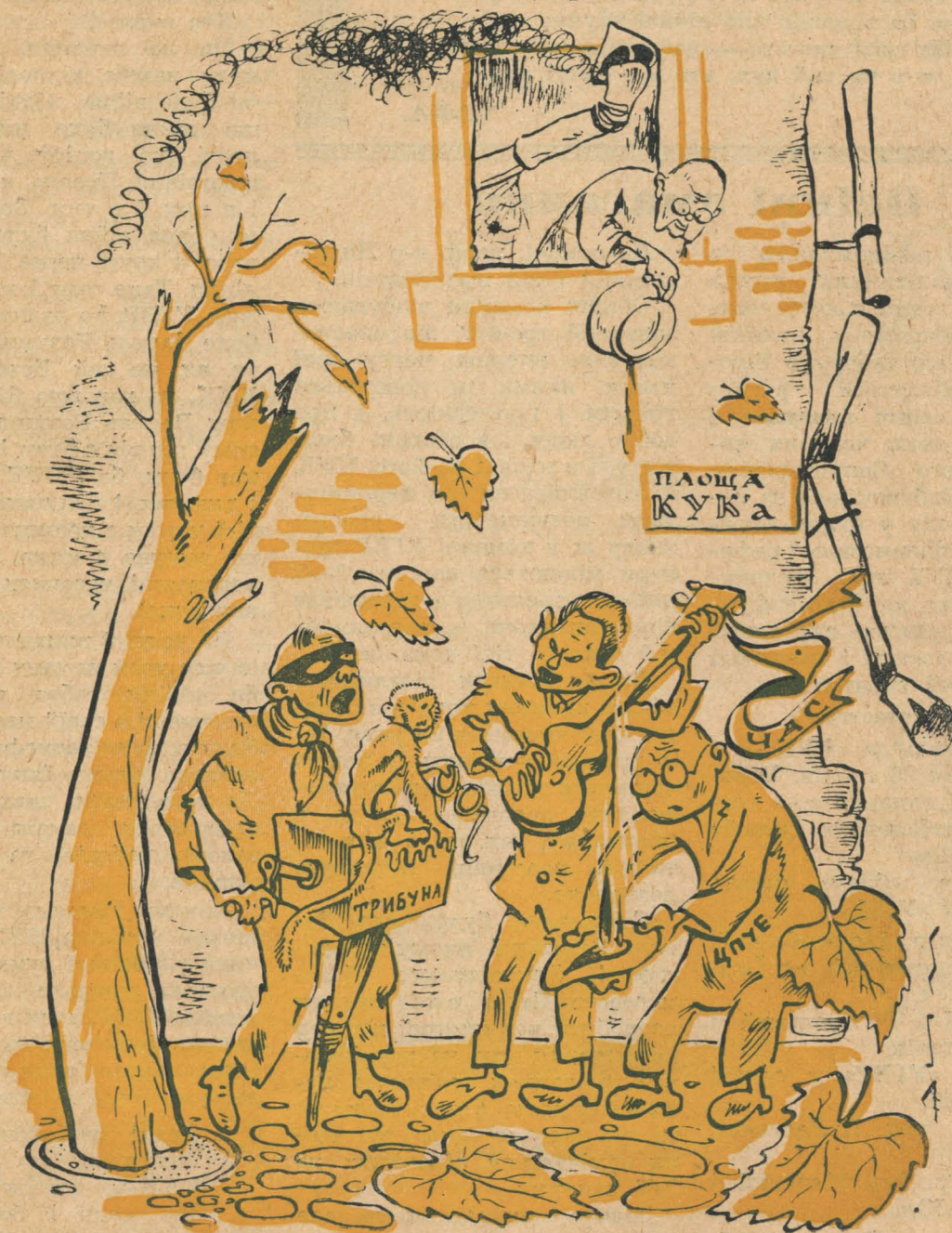
кусає і коле двічі в місяць

Ч.: 13.

Мюнхен-Ельванген, листопад (перший зошит) 1947.

Рік: II.

Передвиборча серенада

МУДРЕЦЬ

I

Філософа в шинку спитали раз мужі:
Якщо ви є мудрець, а ми звичайні люди,
То заблисність умом і правду нам скажіть,
Коли нова війна у світі знову буде.

Мудрець примружив зір, мов хитрий сатана,
І відповів їм так, попчихавши здорово:
Затямте, що тоді лиш вибухне війна,
Коли не вдасться мир урятувати словом.

II

Прийшли до нього вніч химерні два брати,
І покловившись, рекли йому несміло:
— Учителю, скажи, що більше берегти,
Чи духа-чистоту, чи може чистість тіла?

Мудрець почухав лоб, і рукавом втер рот,
І так їм відповів для вічної науки:
— На світі чистота — найперша із чеснот,
І в того чистий дух, хто має чисті руки.

ТЕ-КА.

Осінні змагання

Як нас повідомляють із спортивно-політичних кругів суспільно-громадського сектора, незабаром у великій турнірній залі табору в Бідобаху відбудуться **репрезентаційні осінні змагання** в пориванці двох чоловічих команд нашого Запроторення. Змагання відбуваються за велику нагороду у формі опрацьованого фінансовим референтом ЦПУЕ інж. Милянком **бюджету**, що його зафундували українські скитальці, сплачуючи поволі і по-неволі національний податок.

Проти себе стають:

Збірна команда «**КУК**» — у складі понад 20 гравців. Воротарями цієї команди є — гравці з футбалевого клубу «УНДС».

На т. зв. «бику» стоять гравці клубу «УНДО».

Напад: д-р Сухоробський, през. Петриковський, д-р Іжачинський.

Поміч: Д-р Ріповецький і рій поплентачів.

Команда «**УГВР**» у складі понад 20 осіб.

Воротарі: ред. П. Ленський і мгр. Теля.

Бики: мгр. Іль Ницький і інж. Роман Юк.

Напад: дир. Блазницький, д-р Іванів і ред. Кравець.

На помочі: проф д-р Нидрівський і рій поплентачів.

Обидві команди відбувають завзятий тренінг, вигімнастиковуючи впершу чергу свої язика, якими їм доведеться тріпати і про єдність, і про добро люду, і в обороні бюджету, і в нападі на його. КУК підготовляється під керівництвом досвідченого тренера, знову ж у команді УГВР тренери міняються кожних 2—3 дні, що зрештою і відповідає відокремлюючо-революційній тактиці тієї команди.

Як ми встигли підглянути, обидві команди хочуть за всяку ціну змагання виграти, їхні тренери навчають їх навіть успішних трюків «джіу-джітсу», що, зрештою, при грі в пориванку, так, як і в політичній розгрівці, цілковито дозволене.

Суддювати буде през. Василь Розумний, якому при допомозі Лондонського Допомогового Бюра вже вдалося роздобути величезний штопер і свиставку, що на назріваючих змаганнях гратимуть величезну роль, а це з уваги на те, що час для одного промовця намічається обмежити до 3,65 хвилини.

Підчас змагань дозволено користуватися всякими аргументами, за винятком крісел,

що до яких у підготовчій комісії відбувається ще дискусія.

Нажаль, як повідомили з Головної Запротореної Пресової Квартири (т. зв. популярно пантофльова пошта), змагуни з англійської зони відмовили своєї участі в змаганнях, не зважаючи на те, що визначний грач команди УГВР Ірина Петриковська особисто їздила туди каптувати співгравців. Мотиви їхньої відмови, поза пашківськими інстинктами мають ще деякі інші об'єктивні і глибші причини.

Обидві дружини є в формі. Обидві хочуть репрезентувати. Обидві не засипають грушок. Це дає запоруку, що змагання будуть на правду цікаві.

Хто виграє?

На це питання, звичайно, куди важче відповісти, ніж, чи буде війна. Одні кажуть, що війна буде нині-завтра, другі, що допіру через 2—3 покоління. Правда, як завжди, і в цих, і в тих. Бо, як відомо, одна війна буде нині-завтра, а друга через 2—3 покоління. Таке саме і тут. Як виграє УГВР, то головою ЦПУЕ буде Василь Розумний, але за те, як, не дай Боже, виграє КУК, то головою буде — також Василь Розумний. А це тому, що він є і тут, і там. І так має бути, бо ЦПУЕ має бути і для цих, і для тих. (Нажаль, тієї думки є покищо лише наша смішна газетка, інші сумноповажні часописи твердять навпачно).

На всякий випадок, хто там із тих двох команд не виграв би, кібіци, тобто українські скитальці в своїй масі, завжди будуть мати сатисфакцію, що виграла власне їхня команда. До того потім, звичайно, достосуються також і різні голови таборів та таборіві управи.

Хоч ми думаємо, що радше виграє команда КУК-у. Причина тієї нашої думки в тому, що інші думають, що виграє власне УГВР, а ми все ж таки хочемо бути оригінальні. Зрештою, нашу думку підтверджують і такі об'єктивні данні:

1. Деякі гравці хоч офіційно належать до команди КУК-у, все ж у скритій душі є болільниками команди УГВР. Не (Зак. на 3-ій стор.)

Червона магія

(Вистава в трьох відслонах)

Перша відслона

(Зак. зі стор. 2-ої).
ками команди УГВР. Не виключене, що в рішачому моменті м'яч поміж їхні ноги пролізе таки в куківські ворота. Це так роз'ющить грачів з КУК, що вони демонстраційно зійдуть з грища, як справжні переможці перед кінцем гри.

2. Грачі з УГВР, перестрашені таким зворотом змагань, пересваряться поміж собою і відкладуть змагання до... весни.

3. Суддя, щоб рятувати ситуацію, засвище і вирішить, що правильник гри... неправильний.

4. Кібіци гучними вигуками «Слава» зіб'ють з пантелику грачів тієї і цієї команди і все буде так, як має бути. Що дай, Боже. Амінь. Данило Тихий

З останньої хвилини: Як нас в останньому моменті повідомлено, згадані змагання відкладені знову на теоретичний місяць.

Перед двома годинами, з уваги на заворушення по таборах вирішеною змагання таки відбути.

З АПТИКАРСЬКОЮ ДОКЛАДНІСТЮ

«Хвальна Редакціє!»

Подаю до відома, що в таборі А і Б 25 у Галендорфі відбулись недавно загальні збори, на котрих голова Ревізійної Комісії Теодозій К. прочитав звіт зі всіх ділянок табору в дуже смішному стані. Читаючи, загикувався і перевертав листки паперу і сам не знав, чого шукає і що читає. І подав до відома, що у кухні таборівій Б. залишилось 4 гр. (чотири грами) масла за час поверх шість місяців. Дуже дивно чим вони, себто Ревізійна Комісія разом з головою п. К. зважили тих чотири грами, коли на видачі товарів видавщини з браку 10 і 20 грамів уживають цвяхів, шрубок і інших предметів. — Грим.»

Примітка Редакції: Дакуйте Богу, що Ваші таборіві достойники такі чесні і не обкрадають Вас і з вдячності за те при наступних виборах оберіть їх знову на своїх провідників.

Невже ви боїтеся цих джентлменів. Це правда, вони виглядають досить несимпатично. Але для вас, дорогі мої заприятнені глядачі...

Друга відслона

Хвилинку уваги, я накриваю їх рядном і... увага!... Гожус - покус, я наказую...

Третя відслона

Прошу! Сила червоної магії! Ви лите гляньте, шановні панове демократи. Ці джентлмени вже ніяк не страшні. Це вже не типи з європейського передмістя, а справжні донжуани, що вибрались на залищання доєвропейських красунь.

Небесний

Один блискуче відокремлений делегат важко готувався до З'їзду, переплітаючи наради і цигарками і перекусками (з червоно-хресних пакетів) і чаркою — аж сон склонив його утруджену голову. Та ще він і не заснув, як оторнула його неземна легкість, зашуміли простори, розкрилася блакитня височина і він причалив перед воротами раю. Ось і Серафим з мечем на сторожі. А кругом увесь З'їзд: голова, делегати й народу сила. І бачить наш делегат, як голова Премудрий виступає вперед, кланяється Серафимові в пояс і каже:

Премудрий: Шановний пане полковнику!
Серафим: Я ж не полковник!
Прем: Пробачте, пане генерале...
Серафим: Тьху, що з тобою чоловіче! Хто ти такий?
Премудрий: Та я голова...
Серафим: Що за голова?
Премудрий: Української Еміграції.
Серафим: Чого ж тобі треба?
Премудрий: Та як ваша ласка.
Серафим: Ну!
Премудрий: Може б так тее... у рай...?
Серафим: Гуртом, з отими всіма.
Премудрий: Та не кочче, шановний...
Серафим: Це, врешті, не мое діло. Святий апостол сам розсудить. Почекайте. (Трубить і над воротами з'являється сива голова Петрова).

Петро: А чого там?
Серафим: Святий апостоле, тут до Вас...
Петро: Чого їм?
Серафим: У рай просяться.
Петро: А хто вони такі?
Серафим: Українці.
Петро: Хай почекають, я зараз.
Премудрий (до Румунюка і Миляника): Не пускають.

Миляник: А що, — питався може про гроші?
Румунюк: Чи щось пронюхали?
Премудрий: Е, ні; апостол розсудить.
Миляник: Розсудить?
Премудрий: Чи пускати в рай.
Оба: Ага! (Шепочуть).

Народ: — Вачите: не пускають! Наварили каші головачі, а нам вилізуй!
 — Організували, радили, з'їздилися, вибирали, закладали, критикували, підпомагали, руйнували, координували, будували, розцибали, — і все чорт узьв! — а про найважніше не подбали: щоб народ хрищений мав де новим людським життям зажити, голову приклонити.
 — А все через отих мельниківців!
 — Брехня! Це бандерівці винні, це вони наварили!
 — А ти сякий!
 — А ти такий!
 (Бійка).

Серафим: Та що ви, показалися, чи що? Заспокойтеся, гей! Тихо там кажу! А то емпі небесне покличу!

Народ: — Та майте розум! Та майте сором! Та заспокойтеся!
 — Нема „заспокойтеся“! За ідею б'ємося! За ідею ми хоч і в пекло готові!

Серафим: (Трубить тричі, Петро знову визирає.)

Петро: Це що за сполох?

Серафим: Святий апостоле! Та тут таке завели, самі бачите! Ради собі дати не можу.

Петро: Я зараз! (Відчиняє ворота й з'являється з великим ключем.)

Народ: Тихо! Тихо! Апостол! Та ще з ключем здоровезним.
 Замовкніть, сякі, такі, а то лихо буде!
 (Метущня вшухає, передні кланяються низько.)

Петро: Тю, тю дурні, а Ви хіба показалися? Колотнечу заводите, бійки, де? От тут перед раєм — де ніжче болізни, ні печалі? Та я на Вас Серафимів з мечами! Я на вас сто тисяч блискавиць, — тільки муркни котрий!

Народ (кланяється): Та ми святий апостоле, нічого, ми народ мирний. Це тільки ті трикляті бузовіри, що нам уже в печінки в'їлися, тай тут од них не одчепиться. А ми нічого...

Петро: Хто у вас голова?

Премудрий: Та це я...

Петро: А що в тебе за порядки? Як ти народ виховав?

Премудрий: Та я — звідки я? Що ж я можу?

Петро: Що так знітився? А приказку знаєш: від голови риба смердить?

Премудрий: Та це тільки опозиція, Ваша Апостольська Святосте!

Петро: Чого Вам треба?

Премудрий: Ми б так у рай просили...

Петро: Ти куди, з таким народом у рай прешся?

Премудрий: А де ж нам подітися, святий апостоле? На землі для нас нема місця, читилице ми пройшли, а в пекло таки не хочеться, тай незаслужили мабуть.

Петро: А хто ви такі?

Премудрий: Ми політичні емігранти.

Петро: Від чого ж ви втікали?

Премудрий: Від політичного червоного раю. Перетерпіли багато горя. І Гітлер мордував безпощадно.

Петро: Ну гаразд, а довго ви скитаєтесь?

Премудрий: О це вже третій рік почався.

Петро: А де ж ви проживали?

Премудрий: Найбільше у таборах святий апостоле, на унівський юшці.

Петро: А роботящі Ви, праці не цураєтесь?

Премудрий: Та де б там! Ми народ селянський, чорноробочий.

Петро: А що ж ви за той час робили, чим займалися?

Премудрий: Ну, ми тее... Ми, — ми — культурна робота: наука, література — тее...

Петро: Щось ти загикуєшся! (до народу): Гей люди: що ви по таборах робили?

Народ: Та звичайно стояли в чергах за приділами і на скриніні ходили. А дехто торгував, або й іншою всячиною займався. А найбільше у партіях і радах трудились: політикували. Ще були й такі, що вчилися або інших вчили. Воно різно бувало — як на кого.

Петро: Ага! (до Премудрого): А ти сам хто такий, чим займався?

Премудрий: Я журналіст, політик. І редактором був. Послував теж — народ репрезентував.

Петро: А опріч репрезентування що вмієш?

Премудрий: Я ж голова — я маршалок.

Петро: Від чого?

Премудрий: Від Найвищого Допомогового Комітету Української Еміграції в Європі й на обох півкулях.

Петро: А чим тепер займаєшся?

Премудрий: Я — тобто ми репрезентуємо еміграцію, опікуємося нею й допомагаємо їй, зберігаємо її культурні надбання, її моральні та духові цінності, а перш усього її фізичну субстанцію, дбаємо про як найкращий розвій усіх сил.

Петро: Хто це „ми“?

Премудрий: Мої помічники ближчі, — а кількох рики.

Петро: До Америки!

Миляник і Румунюк (з Наше поважання В...)

Петро: Гаразд! (до Миляника і заслуги?)

Миляник: Я комерційний від Промбанку... т... нансовий референт. кротрест, евакуація кас — різні.

Петро (до Румунюка):

Румунюк: Я теж комерційний референт організації.

СКРИНІНГ

ники. Ось два най-
уже в дорозі до Аме-

то молодці!
ближаються до Петра):
ашій...

яника): Хто ти такий:

ний інженер, фахівець
е, від банковости, фі-
А заслуги: УЦК, Цу-
до Відня, рятування

А ти?
рційний інженер і ре-

Петро: То ви оба ко-
мерсанти. Що ж ви
робите у тій допо-
мозі?

Оба: Ми, звісно, допо-
магаємо, організуємо
гроші, складаємо
бюджети, фінансу-
ємо свої діла, орга-
нізуємо —

Петро: Що?

Оба: Вибори, з'їзди, ра-
ди і наради, конфе-
ренції, переговори,
пресові порозумін-
ня, міжтаборові ко-
місії —

Петро: А на що ж вам
стільки тих з'їздів,
виборів і комісій?

Премудрий: У нас, бачите, своя, запроторена держава.

Міляник: Ми живемо повним, культурним і суспільним життям.

Петро: Це гарно, але при вашій згідливості, при тому братерстві...

Премудрий: Це так, очевидно, але ж різниці поглядів — звісно — і партії...

Петро: То у Вас, емігрантів, партії? І непорозуміння?

Народ: Та, прошу святого апостола, щоби стільки лиха, а то й побивають людей і камінням голови розбивають і ножами колять.

Петро: А звідки ж у вас таке лихо?

Народ: Та то в нас такі демократи, моно-партійні завелися. От вони і розщипаються.

Петро: А то що знову за чудасія?

Народ: — Відокремленцями їх теж називають, або вождівцями. Це вони за демократію, але щоб усе по їхньому і щоб їхнього вождя слухати. А хто не слухає — в шию. Тому вони і відокремленці, бо від усіх відокремились, тільки своїх визнають.

— А брешеш, сякий такий сину, ми з волі народу, ми кров проливаємо за свободу Батьківщини.

— Та кров проливаєте, але де і чію? Не чу-жу ж і не власну!

— Стривайте, прийде час і на Вас! Порахуємося!

Петро: Ну годі тізі люті! Тут Вам рай, а не Європа.

Мовчіть! — І звідки Вам та їд і злоба?

Народ: Бо ми безмірно любимо Батьківщину! Ми за самостійність! Ми за соборність!

Петро: Та тут і сам цар Соломон не розібрав би толку, а куди вже мені простому рибалці! Дайте мені чистий спокій. — (До головачів): А ви панове, від допомоги кажете. Як же ви допомагали, що такої каші наварили? А ті вибори, з'їзди, конференції і та всяка балаканина — хіба ж це допомога? Чому ж ви за діло не беретеся?

Головачі: Але ж святий апостоле, це репрезентація, організація, координація, консолідація, кооперація, легалізація, демократизація, пропаганда. Це дуже важливі речі! Першорядні! Найважливіші!

Петро: Та що за нісенітницю верзете? Вам би за прибіжищем оглядатися та один одному по братерськи помагати, щоб лиху годину перебути та щоби вас не потащили, куди Макар телят не ганяв — от що! А то ледве з життям своїм мизерним і — вибачайте — зі шта-нами втекли вовкові з паші, ще й не віджекались гаразд, а вже один другому голову відгризіб. О! На-організували, нарадили, напропагували — голова ходором ходить.

І ви, панове, у рай з ними претесь. Та куди з таким народом.

Народ: А куди ж нам подітися, пресвятий апостоле?

Головачі: Ми організували, творили, допомагали... Що могли — робили.

Петро: Ну що ж ви там ще таке натворили?

Головачі: У нас наука — церква — культура

— велика література — суспільна опіка — виховання молоді — професійні спілки. У нас дві академії наук, три університети, 10 високих шкіл, 20 народних університетів з курсами для неграмотних, 100 гімназій, 1000 садків, 2000 курсів...

Петро: Ну годі! А звідки ви грошей на те все береже?

Міляник: З національної вкладки, по 20 марок від дорослої особи річно.

Петро: Скільки ж вона вам дає?

Міляник: Понад 1,200,000 марок річно.

Петро: А кілька витрачаєте наприклад на культуру й освіту?

Міляник: Ми — гм — так — 30.000.

Петро: Тобто, як на тиждень?

Міляник: Ні, це на рік...

Петро: Щось невторопаю! А на опіку й допомогу?

Міляник: Ну в звичайному бюджеті 40.000, а в надзвичайному звичайно більше.

Петро: А дайно сюди той твій бюджет! (Розглядаючи): Заробітня платня 430.000, подорожі (це на ті конференції) 108.000, допомога на харчування (як воно, як?!) 24.000, репрезентація (ага) 60.000, конференції ще 60.000 і таке інше, а при кінці опіка 40.000, культура 30.000. Так от так, який у вас бюджет! А той же вам маршалок від репрезентації казав, що ви від допомоги. То на презентацію і на себе видаєте 1,200.000, а на допомогу, опіку й культуру разом 70.000. А може це у вас самопомогове підприємство, чи як?

Міляник: Вибачте, святий апостоле, але ви не визнаєтеся у сучасній міжнародній ситуації і політиці.

Петро: Та у політиці може і ні, але у твоєму бюджеті визнаюся! А ви дорого коштуєте народів! За тих півтретя року ви вже з 3 мільончики прогосподарували!

Міляник: Саме існування централі, хочби вона й нічого не робила, оправдає всякі видатки.

Петро (до народу): А що ж ви на це люди?

Народ: — Та аби стільки лиха, святий апостоле! У нас усе марнотравникам кажуть: Господарюєш, як Централія громадським грошем.

— Тим даси 20 марок у рік тай одчепитись. А от від таборових злиднів не одчепишся!

— Ой ті драчки безконечні. Гроші давай, цигарки давай, шоколяду давай, каву давай, цукор давай!

Петро: — А це хто так?

Народ: А ті ж наші відокремлені! Ті нео-демократи тоталітарні!

Петро: На що ж вони так збирають?

Народ: Відомо, на боротьбу на революцію!

— І збирають. Перше зі збірками по 50 і по 100 марок ходили, а шоколяда та кава по магазинах чезала, а тегер по хлібові, по пачці цигарок і по фунтові цукру беруть від дітей теж.

— А скільки вони того збирають? Та ж це десятки тисяч люду! Не голодуватиме революція!

— Котра революція: запроторена, чи красава? — А як же вони красві помагали, як вона ще там воювала?

— Не знаєте? А ще в атомову добу живете! Автаами возили, літакаами пересилали, ракетаами пускали: гроші, лікарства, амуницю, гармати танки!

— А не вистарчило буває авт, то кожний революціонер брав на барки по мішкові, а редактори і політики по два і таскав аж у Карпати.

— Дещо мабуть губилося по дорозі, всяко на війні буває.

— Е що розгубилося — марне — не пропало. Котрі вожді з німками подружені — а німки добрі господині! — а котрі не одружені, то звісно: дівчина трапиться — цигарки,

(Закінчення на 6-ій стор.)

Біля виходу із перону головної станції счинилася сварка. Дижурний залізничник твердив, що пасажир, достойний дядя років 45, не віддав квитка і що він поїздом проїхався зайцем. І хоч як тлумачив пасажир і свідчився своїм суспільним становищем, це нічого не допомогло. Всі — вірили лише залізничникові.

Добродій мусів платити подвійний квиток і кару, дарма, що квиток він насправді мав і віддав його залізничникові, що був не лише гавою, але злобним та впертим бюрократом.

Два тижні пізніше.

Біля виходу із перону головної станції счинилася сварка. Дижурний залізничник твердив, що пасажир, достойний дядя років 45, не віддав квитка і що він поїздом проїхався зайцем. І хоч як тлумачив пасажир і свідчився своїм суспільним становищем, це нічого не допомогло. Всі — вірили лише залізничникові.

ПОМСТА

Але тоді, як уже виписали добродієві і подвійний квиток і карний наказ, і як добродій мав лише витягти портфель і — платити, він сказав:

— Два тижні тому з тим самим урядовцем я мав ідентичну історію. Я їжджу часто поїздами і тепер я завжди свій квиток підписую своїм прізвиськом і адресою. Я домага-

ЮРІЄВІ ШЕРЕХОВІ

Ви ні коса, ні помело,

Суворий і комічний...

Вінчає лавром вам чоло

Ваш витвір органічний.

Та звольте тут доткнути вас,

Як пальцем в табакерку:

Чому, чому ви серед нас,

Як місце вам у цирку?

М. Мертвий

юся, щоб ви переглянули квитки, що їх відібрав від по- дорожніх недбалый залізничник.

Переглянули і — найшли квиток добродія. Його стали перепрошувати. Залізничника покарали.

— Ні, це мало. Ви мені мусите звернути гроші, які я вже заплатив два тижні тому через неухагу вашого функціонера. А ні — я піду до суду.

Гроші добродієві повернули. А коли він виходив із залізничної контори, він усміхнувся під носом і сказав до себе:

— Але сьогодні я таки квитка не віддав. Хай псявіра має науку.

Цим разом добродій попросив свого приятеля, щоб він віддав квиток з його прізвиськом і адресою, а сам явно і славно йшов без квитка. Залізничник був у праві, але мусів платити за недогляд з перед двох тижнів.

Небесний скринінг

(Зак. з 5-ої сторінки)

вино, шоколяда, гарний кожух, перстенець з брильянтом... Ми ж усі грішні люди. Марно нічо не пропало!

— А політика не коштує? О ті наради, з'їзди, пропаганда, оті газети, що за патріотизм так добре платять — усе коштує, а грошей з коліна не вилупиш.

Петро: А ви це бачили і ні чичирк? Чи вам заціпило?

Народ: Та не заціпило, апостоле, але що ти зробиш, коли кацики таборові і поліція на шиї?

— Бували такі відважні, бували! Але цьому каменюкою у вікна, тому колом по голові, а то й вожем у спину — і маєм демократію! Пошукайте там по раю, а не одного знайдете!

— А газети не палили, а кольпортерів по головці не били? То звідки мав народ правду знати?

— Та й звідки тієї відваги набрати? Адже смертні присуди розсилали! А тут жінка, діти. Та й кому ж життя не миле? От так вони воювали — на фронті!

— Марно кров псуєте, добрі люди. Не були б ці, були б інші. Така вже наша доля щербата...

Петро: А що ж ви на це панове?

Головачі: Це прикрі справи, болючі справи. Що ж, ми робили, що могли... Та це перебільшене! Врешті серед кожної суспільності — тертя — незгода — темні сторінки — що ж робити. Та це перебільшене!

Народ: Не вірте їм, апостоле, брешуть, як з книжки читають.

— Вони й пальцем не кивали. Їм аби в мутній воді рибку ловити. Рука, руку мие! Хай народ і видушиться між собою — їм що?! Афідавіти постарали та й тільки хвостами махнуть.

— Е, поки хвостами махнуть, вони ще штуку надумали: новий статут змайстрували. Щоб суд громадський до них права не мав, щоб закону над ними не було. Мовляв: тебе, Грицю чи Іване, судитимуть, державних президентів судитимуть, а нас ні! Досі хоч кінці у воду ховали, а тепер уже й того не треба. Явно, славно пануватимуть, наші вожді любі. От порядки заведуть! Заступи нас, Мати Божа, і ти св. Архистратигу!

Петро: А ви — ви люди!?

Хлібоїди: Та нам що? Наша хата з краю. Нам аби прожити, аби в мирний куток пробратися, а вони хай і повідумуються, хай себе й живцем позажирають нам яке діло! Хіба клопотів мало: зима йде, нема чим топити, картоплі обмаль — від журби чоловікові голова облізає і без політики!

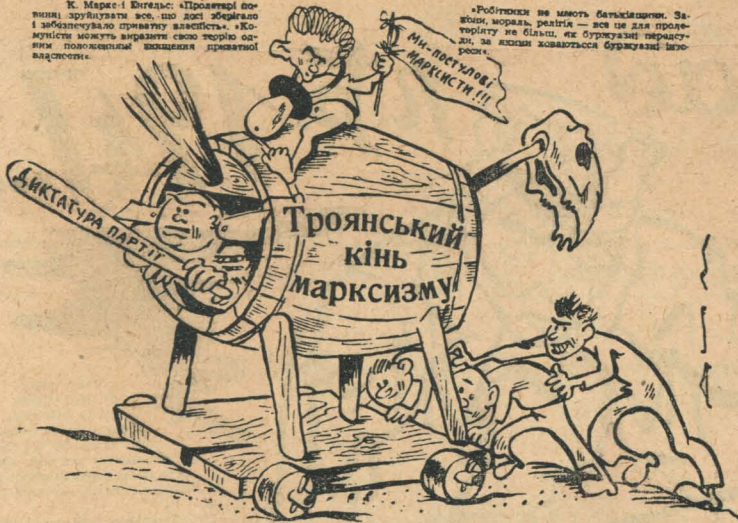
Петро: Так ось які ви! А таборову самостійність вам давай? І діпі-державу? І в рай пускати! Ось я вас пуцу! (Сильним голосом): А бийте їх усіх без розбору! Женіть, щоб і дух їх тут не пах. Ось я вам рай! Юди ви, Іроди окаянні! В раю місце лише є для тих, що прагнуть не хліба і корита, але добра для свого народу.

І кинулись: Петро з ключами, Архистратиг (що надійшов був поглянути на пришельців) з булавою, а херувими і серафими з мечами — тай давай теріщити всю еміграцію вздовж і впоперек! Головачі навтеки, а народ за ними. І наш делегат зірвався, як опарений та давай, бач, ноги. Але і йому попало, хоч і як вихилявся: так черкнули по голові, що аж зойкнув і прокинувся, біля таборового ліжка. В голові шуміло. На чолі набігла гуля, здорово grimнув об долівку. Приклав мокру хусточку і став роздушувати. Поганий сон! Але чи одна нісенітниця у сні верзеться?! Наш делегат махнув рукою, щось перекусив, пополоскав горло тай вибрався на з'їзд — голосувати за новим статутом.

Доморослі марксисти

К. Маркс і Вільгельм: «Пролетарі повинні зруйнувати все, що досі зберігало і забезпечувало правоту влади». «Комуністи можуть виразити свою глибоку огибу повсюдними звичаєм приватної власності».

«Робітники не мають батьківщини. Заходи, мораль, релігія — все це для пролетаріату не більш, як буржуазні пережитки, за якими ховаються буржуазні інтереси».

Фамілійна сварка

(Від спеціального кореспондента)

В бюрах централі СХС на Дахауерштрассе відбулася драматична розмова між відомим нашим гінекологом д-р В-ою і запеклою жіночою діячкою панею П-ою. Причиною «дружньої розмови» було те, хто має опікуватися тими нечисленними членами УПА, що тут з'явилися. Бо, хоч на УПА і зібрано поверх мільйона, та, щоб допомогти кільканадцятьом її бійцям — тепер не має в нас грошей. Зви-

чайно, звідти і драматизм і бурхливі розмови.

— Ви мусите! — наказував жіночий міністер пані Ірина.

— Ні, не мушу! — Відповів спокійно д-р В.

— Що?!

— Відчепіться!

Це збісило паню Ірину до решти.

— Я вам покажу! — вигукнула вона.

— Я не цікавий, пані — спокійно відповів досвідчений гінеколог.

ЛЕНІН ПЕРЕД НАРОДНИМ СУДОМ

800-річчя заснування Москви святкується під такими гаслами: «Заслуга Москви передусім у тому, що вона стала основою об'єднання роз'єднаної Русі в єдину державу з єдиним урядом, з єдиним керівництвом. Тільки країна, об'єднана в єдину централізовану державу може розраховувати на

Слідчий (до Леніна): Ти фашистівський прихвосне, признавайся! Чи ти не писав, що «Москва є тюрмою народів»?

ПРИНЦІПІАЛІСТ

(Підслухане в редакції „У. Т.“)

— Як це так, пане Миколо, ви кажете, що ви принципіаліст?

— Так, я принципіаліст!

— ???

— Бо я принципіально тримаюся одного корита.

×

КІЛОГРАМ НАРЕЧЕНОЇ КОШТУЄ 10 ШІЛІНГІВ

В індійській державі Манді вартість жінки зовсім залежить від її ваги. Ціна жінки платиться від того, скільки продавана красуня важить. В загальному, якщо на ринку не має забагато товару, то «кілограм нареченої» коштує 10 англійських шілінгів.

Теок

карикатури

3

літератури

ФОТОГРАФІЇ

з творчої парафії

==

Вже вийшли друком і продаються у кольпортерів «Комарі»

В ТАБОРІ

Командант поліції: Провіряти на брамах всіх таборян. Хто має самогон, відібрати!

Поліцист: Пане команданте, а чому лише самогон?

Командант: Закуску я вже маю.

„Комар” (Іжак) — двотижневник сатири, карикатури і гумору. —

Ціна числа — 3 нім. марки.

Вид. Спілка „Скоморох”.

Редактор Євген Черевань.

Authorised by EUCOM Hq. Civil Affairs Division 14. July 1947. Authorisation AG. 383. 7., GEC-AGO.

Editor J. Lycholt.

Druck: Karl M. Lipp, München

Редакція і Адміністрація:

„The Hedgehog“, München 8, Rosenheimerstrasse 46a, кімн. 114.

Листопад к.ф. 1947...

панове з «Трибуни», пише те, що Вам диктують. А мої минулим не журіться. В роках 39-45, виконуючи важкий обов'язок українського журналіста, я міг зробити ті чи інші помилки, але в Україну рідних братів продавати і стріляти я не ходив. Коляборантом себе теж не вважав, бо ніколи не був редактором, екажін, «Жовкіських Вістей» і під відом актом «незалежності» 30 червня 1941 у Львові мого пілсшу нема. Про писав я вже тоді, як за не на одвали, тоді, як Ваші журналісти продавали пакти з Власовим, а український народ порозумілим з російськими неімперіалістами. Може хогете прівини фактіа?...

Не знаю, як це... дається в ваті нам... яка безумовна співпраця агентурою, нагділю», бо по таких виступах «Трибуни не могу мати певної... ного дня якийсь малограматний репін «патріот», виконуючи накаводу», не потягне мене по безр на Вашу думку, коствах.

Одно знаю певно: як довго мати гу працювати публіцистом, так д стану мегафоном однієї безкр партії, але писатиму те, що мені розум та почуття радської дальности. Пи лів, хоч би н буду. Про од днями трохи Дмитро Донч середовище в ікні хребти, в

Покиню ваа дно сказати, ц з тоном і ам «Української Тр вати, що цей обов'язку вваж сани намі пр органічу пана Па віше. По-

У ві явив, і вір про вориться преса. Н шого Ж інтерпрету, занадто довлі.

Другим пункт ренції була впака «блискуче відокремл но, маючи за собою бл еміграції, окупувало те цію я «запровадню те ти меншости» та що йдуть за блискучим і овою чисельністю і сил Ви було сказано, ш дльментуючи про я цього, нічим не мож

Проф. Чикаленко проа до висловку, п хремленням, але с УГВР, чиях не можуть хто стоить під прапора претично об'єднані що ми, українці, ми даємо... колїсь У

УКРАЇНЬСЬКА ТРИБУНА і вести в наше від нязу аж до верку і док сторінки дох закорі проросійських українських дух ІІПУК, щоб також чюно із цих таборів ніс перед верод дальність за свої вчидки...

Н. Сиденко тоя сязо зайл борсоби настїлажи

ких орган ру від усього довісім дотепері... аишого громадського і ації постанов ЦПУЕ, незгід зстановчи статуту, або такж хоть наш основні національні і... Одним словом, великий скок, а:

ЦПУЕ мовчить і жодним словом че су не інформув громадство про довні далекосяжні зміни. Держжить певні статки ненадійного заскочен ня гром Д-р Степан Баран... самому з'їзд.

Тому... ітика ЦПУЕ, не тільки в ілюва й корисна для і справи і для безпосередньо зашка еного громадствя? Чи не нагадує вона нед'в ньюї тактики заскакування німці і світу доконаними фактами з допомогою гітлерівських шпєбсгоа — Палєнів і партійних мітльферів — полєнтачів? Треба кашків з вождівського шпєбсгоа і полєнтачів як те все скінчлю... мих і для Ні-

у виімкових ки в нормаль... б на осуджен цю у час першої сві... дська публіка, недово чила в Дурданеллах, схо... го платую і палила орїфікувалися плани дого королівської зм... туація на еміграції не о морально більше о... обуреною товою ча... домє ділення на шкodu чє... жих людей, вибрних таборних... рава і... політичних угруп... Кому моє Роман Лівницький... прости і ко... вавати: в... новатві тов... мага... редовіс характеру... Ви Вам відомо, що видає «Н...», редактор Котович, заявив ре... чаренському, що він розпочинає проти бандерівця на те, щоб праж свого часлісцу?

Докторе, нераз і не два висло... асуджуючи опіно «ооти укра... ділля. Ви многократно заяв... являє, що підпала дегенеру, викованно безвідповідальності, тищем, серед якого найбільше віця.

де добре, коли Ви подивитесь сторону медалі? Чи не буде коли я скажу, що підпала, на всі свої тіні, дало укра... мужів з найкращими ка... згадувати полковника... Фремова, пано Ста... цілу плеяду тих, цюлоційній вій... живуть і ве... чьбу УПА?

свало тих... корогові... м бо... два... ч-

„Схаменіться, будьте люди, бо лихо вам буде!”